

ТУНЕЛ КА НЕБЕСИМА

Сумрачно вријеме Балкана, Европе и осталих небитних континената... Наравно, никако да прође... Футуристичка слика названа „Биће Боље Сутра“ и остаје само у домену маште, људске жеље, али, нажалост, не и садашњо-будуће реалности...

Једино питање се у цијелој тој фантастично-биоскопалној слици намеће — да ли смо ми свјесни лијепих и срећних тренутака које доживљавамо? Јесмо. И нисмо. А све, чини ми се, зависи од тога како неко од нас

колико и како, с друге стране, други о уживању појма немају...

Још сам био сасвим млад, неке голе кечеве покривао сам тад, гласио би стих прерађене Балашевићеве „Лепе протине кћери“, којом бих можда и најбоље описао први разред оне школе за коју кажу да није нормална... Када би само, несретници једни, знали колико су у праву... Елем, у времену када је све ишчашено и када су све елементарне вриједности доживјеле колапс на дионицама људског морала, све што је некада било нормално и

Казах и немам намјеру да понављам — вријеме проведено у првом разреду било је вријеме када смо се упознавали... Са свиме... Ходницима, професорима, једни са другима, клозетом, спратовима... И тако, упознавањем, спонтаним наравно, постадосмо најбољи пријатељи... И како то прекинути? Никако, наравно... „Сву љепоту наших снова/ у биткама славних дана“, пјевао је Титу некада Чола... Ми ћемо то да пјевамо Гимназији... Претрпјели смо Голготу првог разреда, олакшали се, били срећни, свјежи, нови, жељни, упорни... Чудни? И више него... Такви смо основали и кланове... Једни су припадали групи металаца... Чланови те групације се никада нису шишали, били су чудни, носили безвезне мајице, скакали уз некакву луду музику, и што више размишљао о њима убијеђен сам да они никада нису ту музику ни текстове разумјели. То је био њихов начин да се разликују од других и да буду **Посебни...** То им је итекако пошло за руком, али само у том периоду. И они су, нешто касније, схватили да морају почети слушати Хариса и Тому ако желе бити у друштву, у раји... Тако су се, за једно подуже вријеме, одрекли својих надалеко чувених принципа... Престали су носити црно, пуштати дугу косу и локати пиво, чешће „жесту“... Они упорни, који су и после периода одрастања то радили, убијеђен сам, нису никада ни одрадли... А и неће, како ствари стоје...

Нисам шовиниста, расиста, националиста, ни припадник било којег покрета који се

доживљава то „лијепо“... Послеје катаклизмичних првих недјеља проведених у Гимназији нашег града помислио сам да су се најгори страхови из мојих, готово увијек црних снова, остварили... Али, авај, није било баш тако црно... Да видимо како и колико једни знају уживати и

све оно што се **заиста** одувијек сматрало нормалним, данас прелази у оно што називају девијантним и ненормалним...

И ето, када се Гимназија издигне изнад нивоа једне такве осредњости испада да заиста није нормална... Али, само у позитивном смислу...